

[Poul Dam.]

skæftige sig med, er det efter min mening meget vigtigt, at det er den almene retsfølelse i samfundet, der kommer frem, at vi ikke nødvendigvis lader selv nok så fremragende jurister bestemme det for os. Det kan nemlig meget let, hvis juristerne i alt for høj grad bestemmer, skal vi sige lovgivningens sigte og indhold med deres vurderinger, føre til en afstand mellem lovgivning og domstole på den ene side og befolkningen på den anden side, som er ganske overordentlig farlig for respekten for lovene og respekten for domstolene. Ud fra disse betragtninger vil ministeren forstå, at jeg med tilfredshed har konstateret, at han i hvert fald på ét punkt er gået imod straffelovrådets flertal og har støttet sig på et mindretal og sin egen sunde fornuft.

Efter dette skal jeg sige nogle forholdsvis få ord om de ret forskelligartede spørgsmål, der er i de foreliggende lovforslag.

Reglerne om forældelse er jo et område, som bedst egner sig for udvalgsbehandlingen. Jeg kan her foreløbig blot sige, at vi ser med glæde, at man her går i retning af noget større nordisk ensartethed ved, at man sætter forældelsesfristerne i forhold til strafferammerne for de enkelte forbrydelsesgrupper. Det er, så vidt vi kan se, en teknisk fordel, som man må hilse velkommen. Men ellers er der såvel med paragrafferne om forældelse her som om den særlige lov om forældelse i forskellige love tale om noget, vi kan drøfte i udvalget.

De andre områder er, bortset fra forskellige tekniske detaljer, man har taget med, jo områder, som er, skal vi sige næsten belastet med at være stærkt moralsk betingede områder. Det er jo i meget betydelig udstrækning forbrydelser, hvor det er svært at se anden begrundelse for, at de er kriminaliseret, end netop dette, at der er nogle menneskers moralske følelse, som bliver krænket på den ene eller den anden måde. Der er, bortset fra voldtægt, næppe i noget tilfælde tale om, at forbrydelserne virkelig volder skade på nogen person eller på nogen ejendom. Der er tale om en moralsk krænkelse, som man prøver at værne samfundet og værne andre mennesker imod igennem straffeparagraffer. Jeg tror, at vi med tiden vil nå til, at alle disse paragraffer vil forsvinde helt, efterhånden som man

accepterer, at menneskelig adfærd, som ikke skader andre, må være en privatsag.

Paragrafferne vedrørende blodskam er jo blevet forbedret; det vil jeg gerne indrømme. Jeg tror stadig væk, som jeg har haft lejlighed til at fremføre i en debat ved en tidligere straffelovsændring, at vi må kunne nå frem til en tilstand, hvor blodskam mellem voksne deltagere kommer uden for det, som straffeloven beskæftiger sig med. Om vi vil komme længere, end man er kommet til her i øjeblikket i dag, det ved jeg ikke. Hvis der er muligheder, skal min medvirken ikke savnes.

Voldtægtsreglerne er også blevet lempet under hensyn til de senere års retspraksis og i erkendelsen af, at der er en lang række mellemtilfælde, hvor den gamle strafferamme for voldtægt virkede ganske urimelig. Det er muligt, at paragraffen, selv som den nu er, er lidt for præget af tidligere tiders indstilling, men det er dog i hvert fald sådan, at domstolene har mulighed for at give en meget lille fængselsstraf i de tilfælde; hvor der er en lang række forklarende eller undskyldende momenter i situationen. Og så er der vel også tilfælde, hvor man prøver at anvende andre paragraffer i straffeloven, fordi man mener, at voldtægtsparagraffen ikke er præcist passende på det pågældende tilfælde.

Der er to ophævelser på området vedrørende homoseksualitet, dels forførelsesbestemmelsen og dels den paragraf, der indeholder en straf for homoseksuel prostitution. Når man henviser til, hvad jeg og andre medlemmer tidligere har sagt om disse paragraffer, så forstås det, at vi med glæde ser, at paragrafferne nu foreslås fjernet.

Og så er der endelig reglerne om pornografi i § 234. Jeg har med interesse læst de meget lærde bilag, der er skrevet til straffelovrådets betænkning, og jeg har med stor energi prøvet at finde ud af, om der virkelig var konkret ny viden i disse bilag, eller der ikke var andet end det, vi plejer at få, nemlig nogle i bevarer nydeligt ordvalg hyldede almindeligheder. Jeg har ikke fundet andet end almindelighederne. Men det gør heller ikke så forfærdelig meget, for det drejer sig jo her ikke om en konkret viden; det er for længst fastslået, at der er intet, der tyder på, at pornografi som sådan